

Kazimierz Grażawski, Marian Marciniak, Andrzej Kola

Radoszki, gm. Grażawy, woj.
toruńskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 16, 273-274

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Odkrywka w "kamienicy wielkiej" /11 x 13,5 m/ dokonana w trakcie prac zabezpieczających pozwoliła z dokumentować podziały południowej części pałacu K.Szembeka. Obserwowane ścianki działowe, o średniej grubości około 1 m wykonano z gotyckiej cegły rozbiórkowej, w wątku głównym o podtynkowym opracowaniu lica. Dostosowano je do gotyckich ścian magistralnych. Pałac Szembeka był budynkiem trzytraktowym, przy czym trakt zachodni opierał się o gotycką ściankę działową. W ścianie tej stwierdzono pozostałości kominka. Materiał zabytkowy /ceramika, kafle, szkło/ pochodzi głównie z XVIII wieku i nie wnosi nic nowego w ustalony obraz ruchomości z Raciążka.

Badania będą kontynuowane.

RADOM-MICHAŁÓW
Stanowisko 1

patrz
epoka brązu

RADOSZKI, gm.Grażawy
woj.toruńskie
Stanowisko 1

Muzeum Regionalne
w Brodnicy

Badania prowadził mgr Kazimierz Grażawski przy współpracy mgr. Mariana Marciniaka. Konsultantem był dr Andrzej Kola. Finansował WKZ w Toruniu. Pierwszy sezon badań. Gródek stożkowaty /XIV/XV w./.

Gródek stożkowaty położony jest około 250 m na południowy wschód od wsi Radoszki, na niewielkim cypłowatym wyniesieniu, wchodzącym w dolinę otoczoną wzgórzami morenowymi południowego krańca Garbu Lubawskiego. Na północny zachód od stanowiska znajdują się dwa stawy połączone bezimiennym ciekim wodnym, który biegnie zakolem wśród podmokłych łąk otaczających grodzisko od strony północno-zachodniej, południowej i południowo-zachodniej, w odległości 100-150 m. Obiekt posiada kształt stożka na planie czworoboku o zaokrąglonych rogach, wypiętrzonego na wysokość 4-5 m od podstawy nasypu, o wymiarach 18 x 26 m przy majdanie o wymiarach 14 x 20 m.

Celem badań w br. było wstępne rozpoznanie topografii, zabudowy wewnętrznej i chronologii gródka. Założono trzy wykopy badawcze:

Wykop 1 - o wymiarach 3 x 7 m przeciął majdan oraz brzeg północnego stoku stożka; wykazał istnienie jednej zasadniczej warstwy kulturowej w postaci szarobrunatnej ziemi z rozproszonymi kawałkami spalenizny i przepalanej polepy, miąższość ca 20-40 cm. Warstwa ta nie wykazywała śladów zabudowy. Wykonano sondowanie narożnika południowego wykopu określając miąższość nasypu w postaci żwirku około 3,80 m i osiagając poziom pierwotnego humusu - szarej ziemi.

Wykop 2 - o wymiarach 1 x 4 m, później powiększony o 12 m², założono we wschodniej części obiektu, pozwolił na odkrycie kamiennej ławy fundamentowej, układającej się wg wstępnej interpretacji w czworobok w narożniku północno-wschodnim kulminacji stożka.

Wykop 3 - o wymiarach 1 x 4 m, później powiększony o 2 m², usytuowano w zachodniej części stożka. Natrafiono w nim na relikty konstrukcji drewnianej - ściany domu /część piwniczna/ na głębokości około 150 cm, w postaci przepalonych bierwion układanych jedno na drugim. Wystąpiło tam też rumowisko cegieł "palcówek" i przepalonej polepy - rumowisko pieca kowalskiego /?/, co potwierdzają dodatkowo 3 egzemplarze sztabkęsów /pomocników /?/ żelaznych. Wyjątkowym znaleziskiem okazały się 3 - nieregularnego kształtu - kawałki stopu srebra i miedzi /?/ i kilkadziesiąt kuleczek /granulacji/ z tegoż stopu.

Wśród materiału ceramicznego przeważały fragmenty tzw. siwaków, nad ceglastymi, zazwyczaj z ornamentem rowków i stempelków. Zabytki żelazne - 2 egzemplarze grotów bełtów, 1 grot strzały do łuku, kilkadziesiąt gwoździ różnych typów, okucie rękawicy bojowej /fragment/.

Analiza materiału zabytkowego pozwala datować obiekt na schyłek XIV początek XV wieku.

Relikty spalonych ścian, spore ilości spalenizny i przepalonej polepy i fragmenty wtórnie przepalonej ceramiki wskazują na zniszczenie gródka pożarem.

Materiały zostały złożone w Muzeum Regionalnym w Brodnicy.

Badania będą kontynuowane.

RADOSZYCE
woj. kieleckie

Wojewódzki Konserwator
Zabytków w Kielcach

Badania prowadził doc.dr hab.
Leszek Kajzer. Finansował WKZ
w Kielcach. Pierwszy sezon badań.
Zamek średniowieczny /XIV-XV/
XVIII w./.

Zamek w Radoszycach, dawnym mieście królewskim, wiązany był tradycyjnie z osobą Kazimierza Wielkiego. Celem prac było określenie chronologii i rozplanowania zamku w poszczególnych fazach jego użytkowania. Wykonano 13 wykopów badawczych o łącznej powierzchni 137 m², 4 ciągi odwiertów oraz szereg obserwacji architektonicznych.

Wykopy I, VI, VIII i XIII zlokalizowano w okolicy tzw. winiarni, jedyne zachowanego do dziś reliktu gotyckiego. Stwierdzono, że tzw. winiarnia jest zachodnią częścią dużego gotyckiego domu zamkowego, wzniesionego z cegły, w wstęgu polskim, z zastosowaniem dekoracji zendrówko-